

τοῦ καταχνησμένου βουνοῦ ἄρχισε νὰ ξαναφαίνεται. καὶ ὁ πύργος τοῦ καμπαναριοῦ ἀπὸ τὸ μικρὸ ἐρημολήσῃ ν' ἀσπρίζῃ καὶ τὰ λευκὰ σπιτία τοῦ χωριοῦ, τ' ἀσπρίλευκα σπιτάκια νὰ φαίνονται περὶ φανὰ ἀράδα, ἀράδα ἢ σκόρπια, γκρόρπια στὲς πλάτες τοῦ βουνοῦ. Ἀπὸ τὲς καπνοδόχες τῶν σπιτιῶν ἄρχισαν νὰ βγαίνουν οἱ πρῶτες τουλοῦπες τοῦ καπνοῦ. Ἡ ἀτμοσφαῖρα τῶρα προσβάλλεται ἀπὸ κάθε φωνὴ ἀπὸ κάθε ἡχολόγημα. Ἡ δουλειὰ σὲ λίγο θ' ἀρχίσῃ ὁ κόσμος θὰ κινηθῇ, θὰ σκύψῃ ἐμπρὸς εἰς τοὺς νόμους τοῦ κόσμου καὶ τῆς ζωῆς, θὰ προσκυνήσῃ καὶ θὰ πληρώσῃ τὸ πρῶτο προπατορικὸ ἀμάρτημα, τὸ πρῶτο φυσικὸ καθήκον.

Ξαστεριά καὶ λάμψη ἐφώτισε ὅλο τὸ χάος τ' οὐρανοῦ, ὅλο τὸ σκότος τῆς γῆς. Τὸ αἰῶνιο καὶ λαμπρὸ ἀστὲρ τοῦ κόσμου ὁ ἥλιος, ἄρχισε νὰ ρίχνῃ σ' ὅλη τὴν πλάσῃ τὲς πρῶτες θερμὲς καὶ λαμπερὲς ἀχτίδες του. Ὅλα ἐξύπνησαν ἀπὸ τὴ νέκρα καὶ τὴ νέκρα τῆς νύχτας. Ὁ δουλευτὴς μὲ τὸ σταυρὸ στὸ χέρι κινεῖ ἀπὸ τὸ σπιτί γιὰ τὴ δουλειὰ μὲ τὴν τσάπα καὶ τὴ δίκωπη, ἡ βοσκοπούλα μὲ τὸ προσφάϊ στὴν ποδιά παίρνει τὰ πρόβατα ἀπὸ τὴ μάδρα καὶ μὲ μονότονα καὶ παθητικὰ τραγούδια τὰ φέρνει στὶς ρεματιῆς καὶ στὰ δροσερὰ ποτάμια. Τὰ πουλιὰ ἄρχισαν τὴν ἀτελείωτη καὶ μαγευτικὴ μελωδίαν τους καὶ ἡ ζωὴ τῆς ἡμέρας φαίνεται ὅλουθι σκορπισμένη.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟ ΒΑΣΙΛΕΜΜΑ

Ζυγώνει τὸ βασίλειμα καὶ ἡ φύση ἀρχίζει νὰ ναυορίζεται μὲ τὸ δροσερὸ τ' ἀπλό ἀγέρι καὶ μὲ τὰ γλυκόφωνα τραγούδια τῶν πουλιῶν γιὰ νὰ κοιμηθῇ καὶ πάλι στὸν ἥσυχο νυχτερινὸ ὕπνο τῆς. Τὰ βουνὰ ἀρχίζουν ἄλλοι νὰ μαυρίζουν, ἄλλοι ν' ἀρνίζουν καὶ ἄλλοι νὰ χρυσώνουν. Ὁ οὐρανὸς τὸ γαλαξίνιο χρώμα του ἀρχίζει στὴ δύση ν' ἀργυροχρυσώνει καὶ στὴν ἀπέναντι ἀνατολὴ νὰ βάφῃ μὲ ἀχνό, ἀχνὸ μολυβένιο χρώμα. Χρυσὸ καὶ λαμπρὸ ποτάμι ἀστράφτει στὴ θάλασσα ἀπὸ τὲς ἀργυροχρυσωμένες ἀχτίδες τοῦ ἡλίου, πού ἀδύνατες καὶ ναρκωμένες πέφτουν καὶ σκύβουν στὴ γῆ καὶ δὲν φθάνουν πλεὶς στὰ ἀπέραντα καὶ θεόρατα ὕψη τοῦ μεσημεριοῦ ἐκεῖ πού βσιλεύει ἡ δύναμη καὶ ἡ δόξα τους. Ἡ δύση σιγὰ, σιγὰ προχωρεῖ, καὶ σὲ κάθε στιγμή πού περνᾷ, ὁ ἥλιος βυθίζεται, χρυσώνει καὶ κατακυκινίζει, ρίχνοντας σὰν μαγικὸς καθρέφτης τ' ἀσημολογισμένον χρώμα του, στὰ σιγὰ, τὰ κοντὰ βουνὰ, πού σὲ στεφάνι χρυσοστολισμένα μένουν αἰωνίως ἀδιάφορα καὶ ψυχρά.

Τὰ δένδρα, πού στὰ φύλλα τους ἡ ἀργυροχρυσωμένη ἀχτίδα τοῦ ἡλίου ἐλάμπριζε καὶ ἐπαίξε μὲ τὸ φλοίσβισμα τοῦ ἀγέρι, τῶρα πού ἐχάθη ἀπὸ τὴ γῆ τὸ αἰῶνιο ἀστὲρ τῆς φύσης, ἐπῆραν τὸ βαθυ

πρασινισμένον χρώμα τους. Τὸ λαμπροσπινθουρισμένον ποτάμι τῆς θάλασσας, πού πρὶν ὅλουθι ἐφειγέ καὶ ἐχρωμάτιζε τὰ διαβατικὰ κίκια καὶ τ' ἀφρισμένα κύματα τοῦ πελάου, στὸ βασίλειμα τοῦ ἡλίου μὲ μιᾶς καὶ αὐτὸ ἐχάθηκε καὶ ἐσθύστηκε καὶ τῶρα διπλοχρωμένη ἡ θάλασσα, ἥσυχη καὶ ἐντροπαλὴ δείχνει τὸ μαυροπρασινισμένον χρώμα τῆς.

Ἀπὸ μακριὰ ἀκούεται τὸ ἡχολόγημα καμπάνης, πού προσκαλεῖ τοὺς πιστοὺς στὴ βραδινὴ προσευχή, μ' ἓνα μελωδικὸ καὶ μονότονον ἀντίκλο, πού βαρύν, βαρύν κτυπᾷ τὰ τρίσθια τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδιᾶς. Ἡ ἥσυχία καὶ ἡ νέκρα τῆς φύσεως ἀγὰλι, ἀγὰλι ξαναφαίνεται καὶ στὴ σιγαλοταραγμένη ἐρημίᾳ ἀκούονται τὰ διαπεραστικὰ γχυγίσματα τῶν σκυλιῶν καὶ οἱ φωνὲς τῶν ἀνθρώπων πού κράζουν τὰ παιδιὰ, τίς γυναῖκες, τοὺς δουλευτάδες.

Τὰ βολόγια τοῦ μεσημεριοῦ καὶ τοῦ μεσονυχτιοῦ, οἱ κοκδροί, μαζὺ μὲ τὰ ταίρια τους τίς κόττες, ἀρχίζουν τὰ κοκορίσματα καὶ πηγαινούν νὰ κουρνιαστούν στὰ δένδρα καὶ στὶς φωλιές. Τουλοῦπες καπνοῦ πρῶτα ἀχνές καὶ ἔπειτα μαυρισμένες βγαίνουν ἀπὸ τὲς καπνοδόχες τῶν σπιτιῶν. Στὸ πρῶτο θαμποφέγγωμα ἀρχίζει νὰ βγαίνει ἀπὸ τὲς ριζαμιές τῶν δεινριῶν καὶ ἀπὸ τὲς σπηλιές τὸ ταχύτερο νυχτοπούλι, ἡ νυχτερίδα, πού πότε φαίνεται στὰ ὕψη τ' οὐρανοῦ καὶ πότε κρύβεται στὸν ἴσκιον τῶν δεινριῶν. Τῶρα ἡ ἀνατολὴ ἀρχίζει σιγαλὰ, σιγαλὰ νὰ μολυβίζει καὶ τ' ἀργυροχρυσώμα τῆς δύσης ἀγὰλι, ἀγὰλι ν' ἀφανίζεται ἀπὸ τὰ ὕψη τῶν βουνῶν.

Πάνω, πάνω στὴ πλάτος τ' οὐρανοῦ ἐφάνηκε τὸ πρῶτο ἀστὲρ, τὸ πρῶτο διαμάντι πού σκορπάζει ἡ νύχτα στοὺς κόλπους τ' οὐρανοῦ.

Ἡ νύχτα ἔχει τῶρα ἀπλώσῃ ὅλουθι τὸ μαῦρο, σκοτινὸ πέπλο τῆς καὶ τὰ νυχτοπούλια ἄρχισαν τὰ μονότονα τραγούδια τους. Τὰ σῶτα λάμπουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ τὸ φεγγάρι ἐντροπαλὸ, ἐντροπαλὸ ἀρχίζει νὰ φαίνεται ἀπὸ τὲς διὰ πλάτες ἀγκάλες τῆς ἀνατολῆς.

ΠΑΙΑΣ ΣΤΑΥΡΟΥ.

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

(Μυθιοτόρημα ΤΗ. BENTZON).

(Ἰδε σελ. 208).

Καὶ ἡ καλωτύνη σου ἐχρησίμευσεν ὡς πρόσχημα νέας ἐπιθέσεως ἐναντίον μερικῶν προσώπων. Ἐκολακεύθη, ἀπειρώς ἐκολακεύθη! Καμμία γυναῖκα ἔστω καὶ ἡ πλέον ματαιόδοξος καὶ ἡλιθία, δὲν θὰ ἐπέτρεπεν εἰς τὸν ἐαυτὸν τῆς νὰ μεθῇ τόσον ἀπὸ τὸ θυμιάμα των ἐπαίνων, ὅσον ἓνας ἄνδρας, ἔστω καὶ ὁ

μᾶλλον ἔξοχος. Ἐδοκίμασα πολλές φορές αὐτό τὸ μέσον μὲ τὸν Μᾶξ, ἀλλὰ φαίνεται πῶς τὰ κοπι- μέντα μου δὲν ἐπιπτον πάντοτε ἐπὶ γονίμου γῆς. Ἐκεῖνος, χάριν τοῦ ὁποῖου τὰ ἔκχυνα, τὰ κατέ- τασσεν εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ δεινὰ ἢ δεινὰ, κολα- κευτικοῦ ἄλλως τε ἄρθρου, περὶ τοῦ ὁποῖου συνειθίζει νὰ λέγῃ:

— Θὰ ἐπρωτίμουν καλύτερα ραβδισμούς ἀπὸ ἓνα ἄνθρωπον ἐξυπνον καὶ μὲ κρίσιν.

Ἀλλοίμονον! οἱ ἐνθουσιασμοί μου, ἀρκετὰ δειλοὶ ἄλλως τε, σπανίως φέρουν τὸ ἀποτέλεσμα πού ἐπι- διώκω—τὸ αἰσθάνομαι. Τί μπορῶ νὰ κάμω; Ἡ μόρφωσίς μου δὲν μὲ προητοίμασεν νὰ ἐννοῶ ἓνα σύγ- χρονον ἄνθρωπον τῶν γραμμάτων ἢ μήτηρ μου πού μοῦ ἐμόρφωσεν ὅσον γούστο μπορεῖ νὰ ἔχω, δὲν μὲ ἐ- μύνησεν εἰς τὰς σημερινὰς λεπτότητας τῆς τέχνης· τὸ ὅριόν μου εἶναι ὁ δέκατος ἑβδόμος αἰὼν· εἰς ἐκεῖ- νον μόνον περιορίσθημεν, ὁ δὲ Μᾶξ ἀκριβῶς μόνον ἐκεῖ δὲν ἐννοεῖ νὰ πλησιάσῃ καὶ... Καὶ ὅμως ἀγα- πώμεθα, μ' ὅλην τὴν ἀμάθειάν μου, καὶ αἰσθάνομαι ἐνίοτε πόσα λίγα πράγματα θὰ ἔχρειαζόντο διὰ νὰ διωξῶ τὰ σύννεφα, πού σκροτίζουν κάποτε τὸν ὀρί- ζοντά μας!

Δὲν θὰ πύσης βέβαια νὰ μὲ μαλλώνῃς μὲ ὅλην σου τὴν εἰλικρίνειαν καὶ ὅταν θὰ ἔλθῃς ἐπὶ τέλους ἐδῶ. Ἐχῶ ἀνάγκην ἀπὸ ἄλλας συμβουλὰς, ὅχι πλέον τῆς μητέρας. Αἱ συμβουλὰι ἐνὸς φίλου τοῦ Μᾶξ εἶναι ἀναγκαῖαι, ὡς ἀντιστάθμισμα, καὶ σὺ δὲν εἶσαι ἐκ τῶν προτέρων ἀπὸ τοῦ φίλου σου; Ἐγὼ στηρίζω πολλὰς ἐλπίδας μου ἐπὶ σοῦ, πολλὰς. Ἀλήθεια, τί κάθεται καὶ μοῦ ὁμιλεῖς περὶ ὀρισμέ- νης διαμονῆς σου ἐν Γαλλίᾳ, ὡς νὰ ἐπρόκειτο ἐξαχρὼν νὰ ὑπάγῃς νὰ κάμῃς λουτρό εἰς τὸ πρῶτον τυχόν μέρος; Τί σ' ἐμποδίζει νὰ ποικιλοχρῇς ὀριστικῶς εἰς τὸ Παρίσι; Θὰ ἐπαναλάβωμεν πάλιν τὰς πα- λαιὰς μας ἐξεῖς καὶ ὁ Μᾶξ δὲν θὰ μπορεῖ πλέον νὰ λέγῃ ὅτι δέχομαι χαριτωμένους κοῦκλες μόνον, καὶ κομψὰ χηνάκια στολισμένα. Μὴ περιμένῃς βέ- βαια νὰ εὕρῃς τίποτε στὸ σπίτι του, πού θὰ σου ἐνθυμίζῃ τὸ σαλόνι τῆς μακαρίτιδος ἐξαδέλφης σου.

Δὲν ἔχω ἄλλως τε σαλόνι, διὰ πολλοὺς λόγους: ὁ πρῶτος, διότι μοῦ λείπουν ὅλα αἱ ἀπαιτούμεναι ἐκεῖναι ἱκανότητες διὰ νὰ ἔχω τοιοῦτον χάνομαι ἀμέσως προ- κειμένου περιιδεῶν καὶ εἰμαι ἀνεξάρτητος· ἡ ἡμέρα μου, ἡ ὀρισμένη ἡμέρα μου, πού ἐρχεται ὅλος ὁ κόσμος, ἀναγκάτωμένος νὰ φλυαρήσῃ νὰ καθίσῃ δέκα λεπτά, νὰ πάρῃ ἓνα φλυτζάνι τσάι, μὲ ἀρκετὰ καὶ μὲ ὑπερᾶρει. Ὁ Μᾶξ ὠρεῖται καὶ καταρᾶται μὲ τὴν βλακώδη αὐτὴν συνήθειαν, καὶ ὅμως μόνον αὐτὴ μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἔχω κλεισμένην τὴν θύραν μου ὅλας τὰς λοιπὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος, ὅπως εἶναι ἀνάγκη νὰ γί- νεται, ὅταν θέλω νὰ κάμω καὶ ἐγὼ μερικὰς ἐπι- σκέψεις, νὰ ρίψω μιὰ ματιὰ εἰς τὰ καταστήματα, νὰ περᾶσω ἀπὸ τὴν ῥάπτριάν μου καὶ νὰ φροντίσω ἐπὶ τέλους καὶ διὰ τὴν κόρην μου ὀλίγον. Αἱ ἡμέ-

ραι μου ἀπορροφῶνται, κυριολεκτικῶς ἀπορροφῶνται ἀπὸ κάθε εἶδους μικρὰς ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας δὲν θέλω οὔτε δύναμαι νὰ παρηγοῦμαι ὅλως διόλου. Ἄλλως τε ὁ Μᾶξ δὲν θὰ ἐπεκράτει τὴν ιδέαν σου· ἀπεχθάνε- ται ὑπερβολικὰ τὰς τοιοῦτου εἶδους συμμορίας. Ποτέ οὔτε αὐτός οὔτε οἱ φίλοι του δὲν θὰ ἐσκά- λωναν εἰς τὰς περιφήμους τρίτας τῆς ἐξαδέλφης σου. Ἰκανοποιῶ μὲ τὸ παρὰ πᾶν τὰς μεγαλυτέρας ἀπαιτήσεις αὐτῶν τῶν κυρίων, ὅταν τοὺς ἀφίνω νὰ- πολαμβάνουν, χωρὶς κανένα περιορισμόν, τῆς συνα- ναστροφῆς ὁ ἑνὺς τοῦ ἄλλου. Ὁ κύριός μου τοὺς δίδει ἰδιαίτερον δειπνον, ὅπου καμμὶα ἐθιμοτυπία οὐδ' ἐπιφυλακτικότης δὲν τοὺς ἐπιβάλλεται. Ἐ- κείνην τὴν ἡμέραν, ἐννοεῖς, ἐγὼ ἐξαφηνίζομαι, εἶ- μαι προσκεκλημένη εἰς τῆς μητέρας. Αὐτό, θάρρῶ, εἶναι συνήθεια πού ἔπρεπε νὰ λάβω μιὰ καὶ καλὴ διὰ κάθε ἐνδεχόμενον διὰ τὸ μέλλον, ἐξ αἰτίας τῆς Κλαίρεττης... Τὰ λόγια, πού εἰμποροῦσε νὰ συλλέξουν τὰ αὐτιάκια τῆς, πολὺ περιέργως ἀνοικτὰ ἀπὸ τότε, κανένα καλὸν βέβαια δὲν θὰ τῆς ἔκαναν, καὶ συγχρόνως ἀπαλλάσσεται καὶ ὁ Μᾶξ ἐνὸς οἰ- κογενειακοῦ καθήκοντος. Τέλος πάντων προσπα- θῶ πάντοτε νὰ διορθῶν ὅλα διὰ τὸ καλύτερον... πράγμα πού δὲν εἶναι πάντοτε καὶ εὐκόλον.

Ἀγαπητὴ, ἐλησμόνησα νὰ σοῦ εἰπῶ πῶς ὅταν ἤκουσεν ὁ Μᾶξ νὰ τοῦ διαβάζω ἐκεῖνα τὰ χαριτω- μένα πράγματα πού γράφεις διὰ λογαριασμόν του, ἀπετόλμησε νὰ μοῦ κάμῃ τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν, ὅπως τὸ κάμουν πάντοτε οἱ ἄνδρες, ὡς νὰ μὴν ἀπέδιδον καμμίαν ἀξίαν παρὰ μόνον διὰ τὰς ψήφους πού τοὺς ἀπονέμουν αἱ καλλοναί:

— Εἶναι εὐμορφη;

Δυστυχῶς δὲν εἶχα νὰ τοῦ δείξω παρὰ μίαν μό- νην φωτογραφίαν σου πολὺ παλαιάν, ἡ ὁποία ἄλ- λως τε καὶ τότε σ' ἄδικούσε. Αὐτὸ ὅμως δὲν τον ἐμ- πόδισε νὰ σέ εὕρῃ πολὺ πολὺ νόστιμη, ἂν καί μελαχροι- νήν. Κατ' ἀρχὴν, μόνον τὰς ξανθὰς ἀγαπᾷ... Ἀλλοί- μονον! καὶ ἡ Φελίν εἶναι ξανθὴ... ἀκόμη πιὸ ξανθὴ ἀπὸ μένα.

Ἡ Ὁδέττη πρὸς τὴν Κλαίρεν.

25 Μαρτίου.

Ὅχι, δὲν θὰ σοῦ στείλω πλέον οὔτε μαθήματα οὔτε ἐπιπλήξεις· τὸ ἀναβάζω αὐτὸ διὰ τὴν στιγ- μὴν πού θὰ εὐρεθώμεν, πλὴν μὲ πλᾶν, κοντὰ στὴ φωτιά, ἐπὶ τέλους. Ἀλλὰ ἓνα παρὰ πᾶν καθαρώς ἀτομικόν... δὲν μπορῶ νὰ τὸ βαστάξω ἔως τότε. Πῶς! ἄπιστος φίλη, νὰ δείξῃς ἐκεῖνην τὴν οἰκτρὰν εἰκόνα μου, πού τὴν ἔκαμεν ὁ οἰκτρότερος φωτο- γράφος τοῦ κόσμου, τὴν ἐποχὴν πού ἤμουν ἰσχνὴ πετσί καὶ κόκαλο, μὲ τὰ μαλλιά κομμένα, ὅστερ' ἀπὸ μιὰν ἀρρώστια μου! Ἄς ἔχω τίποτε ὑποφερ- τόν εἶναι ἢ τὰ λιλια μου καὶ τὰ μαλλιά μου, πού ὅσον καὶ ἂν ἔχουν τὸ ἀτύχημα νὰ εἶναι μαῦρα— ζητῶ συγγνώμην ἐκ μέρους των ἀπὸ τὸν κ. Ρενάλ—

εἶναι πυκνότατα καὶ λεπτά σὰν μετάξι, μὲ ἓνα ὅλως διόλου ἰδιαίτερον κυμάτισμα, τοῦ ὁποίου ἔχουν, τὸ λέγω, τὸ προνόμ.ον. Πρέπει ἄλλως τε νὰ τὸ παραδεχθῶ, ἀφοῦ ὅλοι εἶναι τῆς αὐτῆς ιδέας εἰς ἓνα τόπον ὅπου τίποτε τὸ κοινότερον ἀπὸ τὴν ὠραίαν κόμην. Ἐπὶ πολὺ, χάρις εἰς τὰς φωτογραφίας μου, καὶ τὰς ἀποθαροντικὰς γνωμοδοτήσεις τῆς ἐξαδέλφης μου, ἐνόμιζα τὸν ἐκυτόν μου ἄσχημον. Ἡ ἐκλογὴ τοῦ κ. Νόελ δὲν ἤρκεσε νὰ μὲ πείσῃ περὶ τοῦ ἐναντίου· ὁ εὐλογημένος εἶχεν εἰς ὅλα—τὸ εἴξω—τόσον ὀλίγο γούστο! Ἄλλ' ἐπὶ τέλους μοῦ ἐδόθη ἡ ἀπόδειξις ὅτι εἰμποροῦσα νὰ ρέσω καὶ εἰς ἄλλους—εἰς ἄλλους, οἱ ὅποιοι θὰ εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ δειχθῶν ὀλίγο δύσκολοι. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ μὲ φέρει εἰς τὴν ἐρώτησιν πού μοῦ κάμνεις:

— Διατί δὲν ἀποκαθίστασαι μιὰ γιὰ πάντα εἰς τὸ Παρίσι;

Τὸ σκέπτομαι, τὸ σκέπτομαι πολὺ, ἀγαπητῇ, ἀλλὰ θὰ ἴδῃς τοὺς λόγους πού μπορῶ νὰ ἔχω διὰ νὰ ξαναγυρίσω εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ὑπάρχει ἐδῶ, μεταξὺ τῶν γειτόνων μας, ἓνας καλὸς νέος, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἀκόμῃ ἦτο δευτερότοκος τῆς οἰκογενείας του, ἀλλὰ τώρα, χάρις εἰς τὸν πρόωρον θάνατον τοῦ πρεσβυτέρου τοῦ ἀδελφοῦ, ἔγινε λόρδος Μέλτων, καὶ ἔχει ἐδρα εἰς τὴν βουλὴν, ἀνάκτορον τῆς ἐποχῆς τῆς Ἐλισάβετ καὶ τὴν ἐτησίαν πρόσδοκον ὀδοιπόροντα χιλιάδων ἀγγλικῶν λιρῶν. Τότε πού ὁ κύριος αὐτὸς ὀνομαζέτο ἀπλῶς Ράλφ Ἀσλεῦ, κατώκει ὀλοχρονίς, μὲ τοὺς ἵππους του καὶ τοὺς σκύλους του μίαν παλαιὰν οἰκίαν μὲ κόκκινα τοῦβλα, μελαγχολικὴν, μουχλιασμένην καὶ ὑγρὰν κατὰ τὰ φαινόμενα, ἀπὸ τῆς ὁποίας δὲν ἐξήρχετο ποτὲ πρὸ ὅταν μόνον τὸ ἀπῆτουν αἱ κυνηγετικαὶ ἢ ἄλλης ὁμοίας φύσεως ὑποθέσεις του.

Ὁ σύζυγός μου, σοῦ τὸ εἶπα νομίζω, εἶχε τὰ γούστα μαλλον θαλασσινα, ὅχι ὅμως καὶ οἱ ἀνδράδελφοί μου, οἱ ὅποιοι τρεῖς φορές τὴν ἐβδομάδα βγαίνουν εἰς τὸ κυνήγι τῆς ἀλεπούς, τὴν ἐποχὴν του. Καὶ λοιπὸν ποτὲ δὲν ἐγένετο λόγος μεταξὺ τῶν περὶ τοῦ περιέργου αὐτοῦ τετραπόδου χωρὶς νάναμιχθῇ καὶ τὸνομα τοῦ κ. Ἀσλεῦ καὶ τῶν ἀνδραγαθημάτων του. Ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν λαμβάνω μέρος εἰς τὰ κυνήγια καὶ μὲ στενοχωρεῖ φοβερὰ καὶ ἡ ἵππασία, τὸν ἔβλεπα μόνον εἰς τὸ λόδον-τένις· καὶ ἡ εἰκὼν του ἔμεινε ἀναποσπαστως εἰς τὸ πνεῦμα μου συνδεδεμένη μὲ τὸ ἀτελείωτον αὐτὸ παιγνίδι, πού ἀπέφευγα πάντοτε, ὅπως τὴν πανώλη.

Ὁ κ. Ἀσλεῦ, σήμερον λόρδος Μέλτων, ἐθεωρεῖτο καὶ θεωρεῖται ἀκόμῃ καὶ σήμερον ὡς ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀκουραστοτέρους παίχτας. Κανεὶς δὲν θὰ τὸ ἐπίστευεν, ὅταν τὸν βλέπῃ νὰ τρέχῃ καὶ νὰ πηδᾷ, ὅτι θὰ δυνήθῃ νὰ ἐπανεῦρῃ πλέον τὴν αὐστηράν ἐκείνην σοβαρότητα, εἰς τὴν ὁποίαν συνήθως περι-

κλείει ὅλην ἐκείνην τὴν παιδικήν, οὕτως εἰπεῖν ζωτικότητα. Θὰ ἐπρόσθετα ὅτι κερδίζει πολὺ μ' αὐτὰς τὰς διαχύσεις, διότι ἔχει τὸ εἶδος τῆς ἀθλητικῆς ἐκείνης καλλονῆς, μὲ τὴν ὁποίαν συμβιβάζεται θαυμασία τὸ βίαιον τῶν κινήσεων. Καλλονὴ, διὰ νὰ χαρακτηρίσῃ τις τὸ φυσικὸν τοῦ λόρδου Μέλτων, εἶναι ἴσως λέξις υπερβολικωτέρα τοῦ δέοντος. Εἶναι καλοφτιασμένος, μὲ φαβορίτες ὅμως πολὺ ἴσιες, μὲ μαλλιά πολὺ κόκκινα, καὶ βαθιὰ κομμένα πάντοτε, μὲ πολλὰς πυκνάδες ἴσως ἐπάνω εἰς πρόσωπον παρθενικῆς τρυφερότητος ἂν καὶ ὀλίγον δοκιμασμένον ἀπὸ τὸ κλίμα τῆς Ἰνδικῆς, ὅπου διέμεινε πολλὰ ἔτη. Μόλτα ταῦτα, καὶ τοιοῦτος ὅπως εἶναι, τὸν εὐρίσκουν θαυμάσιον, ἔσχον... ἀφ' οὗτου δηλαδὴ ἔγινεν τόσον ἐπίζηλος κληρονόμος, νὰ συννενοούμεθα, διότι μέχρι τοῦδε ἐπερνούσαν ὅλως διόλου ἀπαράτητος. Τὸ ρίζιμο πού γίνεται εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐναντίον τῶν πρωτοτόκων εἶναι τόσον πολὺ σόκιον, ὅσον εἰς ἡμᾶς τὸ κυνήγιον τῶν πολυφέρων δεσποινίδων. Φαντάζεσαι τί γίνεται ὅταν ὁ πρωτότοκος, λαμβάνων τὴν κατοχὴν τῆς κληρονομίας του καὶ τῶν τίτλων του, εἶναι ἀκόμῃ διαθέσιμος. Οἱ ὀφθαλμοὶ ὅλων τῶν ἐπιγὰμων δεσποινίδων καὶ τῶν μητέρων των προσορμίζονται τότε ἐπ' αὐτοῦ ἐξ ὅλων τῶν γωνιῶν τοῦ βασιλείου. Θὰ κατῆρχοντο μέχρι τῆς φυλοτέρας προστυχίας διὰ νὰ κατορθώσουν ἓνα τέτοιον ξελάγισμα. Σὲ κουράζω, θὰ μοῦ εἴπῃς, καὶ ὅμως σοῦ τὸ κάνω ἐπίτηδες.

Λοιπὸν δὲν ἐγνώριζα ἄλλως τὸν λόρδον Μέλτων, ἂν καὶ τὸν ἔβλεπα συχνά, παρὰ μόνον διὰ τὸ λαμπρὸν του κάθισμα ἐπάνω εἰς τὸ ἄλογο, ἀπὸ τὴν φήμην τῶν κατορθωμάτων του εἰς αὐτὴν ἡ εἰς ἐκείνην τὴν περίστασιν. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κ. Νόελ ἡ ἐξοχότης του ἂν καὶ ἡναγκασμένος νὰ κρατῇ τὴν θέσιν του εἰς τὸν Μέλτων-χάλλ, τὸ ὅποιον δὲν ἦτο ἀκριβῶς εἰπεῖν καὶ πλησίον μας, μολτα ταῦτα δὲν ἔλειπε σχεδὸν πλέον ἀπὸ τὸ σπῆτι μας καὶ ἤκουσα συγχρόνως νὰ ψιθυρίζεται ὅτι ὁ Ράλφ ἐπὶ τέλους ἦτο ἐρωτευμένος... μὲ μίαν ἀπὸ τὰς ἀνδραδέλφους μου, χωρὶς ἄλλο· ἦσαν τρεῖς· ἡ Ἰζα, ἡ Μῶδ καὶ ἡ Καίτη, ἐπίσης ἐντελῶς ἄξιαι καὶ αἱ τρεῖς διὰ νὰ κατορθώσουν μίαν τοιαύτην λαμπρὰν κατάκτησιν.

Ἡ Ἰζα, λευκὴ ὡς κύκνος, τοῦ ὁποίου ἔχει τὸν κυματιστὸν λαϊμόν, τὴν εὐγενὴ κομψότητα, ὅλα, καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀσχήμους πόδας· ἀλλ' αὐτὸ εἶνε πρᾶγμα πού κρύπτεται εὐκόλῃ μὲ ὀλίγον μακρύτερον φόρεμα. Ἡ Μῶδ, μὲ τὴν μικρὴν τῆς κεφαλὴν ἐλληνικοῦ ἀγαλματίου, προσηρμοσμένην δυστυχῶς ἐπάνω εἰς ἓνα σκουπομάχιον... ἀλλὰ ρίπτει ἐπίσης θαυμάσια τὸ τόξον, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀνάγκην πρὸς τοῦτο νὰ ὑποστῇ τὴν ἐγγχείρησιν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ὑπεβάλλοντο ἄλλοτε αἱ Ἀμαζόνες.

(Ἔπεται συνέχεια).